

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.209/2024/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év március hó 13. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terheltl ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. április 30. napján kihirdetett 41.B.167/2023/18. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 4 (négy) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 16.800 (tizenhatezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. év április hó 30. napján kihirdetett 41.B.167/2023/18. számú ítéletében Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntetékén kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat] és fegyverkezve elkövetett garázdaság büntetékén [Btk. 339. § (1) bekezdés és (2) bekezdés d) pont], amiért őt, mint visszaesőt – halmazati büntetésül – 6 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról akként, hogy

egynapi előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek, míg négy napi bűnügyi felügyelet egy napi szabadságvesztésnek felel meg. Szintén rendelkezett a törvényszék az eljárás során lefoglalt tárgy további sorsáról, továbbá a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség jelentős részének megfizetésére, míg egy kisebb részről megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a testi épség elleni bűncselekmény minősítésének megváltoztatásáért és súlyosabb halmazati büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügydöntő határozat ellen a vádlott és védője elsődlegesen bizonyítottság hiányában történő teljeskörű felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése céljából éltek fellebbezési jogukkal.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.444/2024/4. számú átiratában az eltérő minősítésért és súlyosabb büntetés kiszabásáért bejelentett fellebbezést fenntartotta. Átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat részletesen megvizsgálta és ennek alapján állapította meg a tényállást a vádlott tagadásával szemben. A II. tényállási pont kapcsán annak a jogi meggyőződésének adott hangot, hogy az a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja szerint részben megalapozatlan, mert az ítélet [24] bekezdése a vádlott elkövetéskori tudattartalmára vont azon következtetésen alapul, hogy az elkövetéskor a vádlottnak nem volt ölési szándéka. E tekintetben indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján helyesbítse a tényállást az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján. Ennek értelmében – a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint – az elsőfokú ítélet [24] bekezdésében azt szükséges rögzíteni, hogy a vádlott cselekménye alkalmas volt sértett² sértett életének kioltására, súlyosabb, akár halálos eredmény elérésére, amely kizárólag a sértett védekezésének köszönhetően nem állt elő. Az elsőfokú bíróság az általa tényből tényre vont helytelen következtetése eredményeként anyagi jogszabályt sértően tévedett, amikor a vádlott elbírált személy elleni erőszakos bűncselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésében megfogalmazott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítette. Utalva az elsőfokú ügyészi fellebbezésben kifejtettekre és a Kúria 3/2013.BJE. számú jogegységi határozatában kimunkált szempontokra, indítványozta, hogy az ítéltábla a vádlott testi épség elleni cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntette kísérleteként minősítse. Ezzel összefüggésben hangsúlyozta, hogy a sértett nyakára irányuló, létfontosságú képletet tartalmazó testrészt késsel támadó vádlotti magatartás – melynek során a sértett megölését is hangoztatta – eshetőleg szándékkal elkövetett emberölés kísérleteként értékelendő. A I. tényállási pontban leírt köznyugalom elleni bűncselekmény minősítésével maradéktalanul egyetértett a fellebbviteli főügyészség, miként azzal is, hogy a vádlott a bűncselekményeket visszaesőként valósította meg.

[5] Kifejtette továbbá, hogy a törvényszék mérlegeléssel megállapított ítéletét megalapozottnak tartja, ezért olvasatában a bizonyítékok mérlegelését támadó és ez alapján felmentést szorgalmazó védelmi fellebbezések értelemszerűen nem vezethetnek eredményre.

[6] A büntetés kiszabása körében – a minősítés változásra is figyelemmel – további enyhítő körülményként indítványozta értékelni a vádlott javára, hogy az emberölési cselekmény kísérleti szakban rekedt. Szintén a súlyosabb minősítésre tekintettel a vádlottal szemben kiszabott büntetések súlyosítását kérte a másodfokú bíróságtól, amit azzal indokolt, hogy a törvényszék által kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe, ezért nem tükrözi a normakövetésre alkalmatlan vádlott személyében rejlő jelentős társadalomra veszélyessége fokát, ezért a büntetési tartamok súlyosítása indokolt.

[7] A vádlott védője a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta, amelyben kifejtette, hogy noha az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, a megállapított ítéleti tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjaiban foglalt okokból részben megalapozatlan, mert a tényállás részben felderítetlen, illetve a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. Az I. számú (garázdaság büntette) történeti tényállással kapcsolatban az elsőfokú ítélet hibájaként jelölte meg, hogy e tényállási pont iratellenes. Ezt abban látta megvalósulni, hogy a törvényszék nem fogadta el a vádlott feleségének vallomását, mert őt elfogultnak ítélte meg, jóllehet tanú3 számos részletet illetően egyező vallomást tett az e tényállási pontban sértettként szereplő sértett1 és tanú5 nyilatkozataival. A védő részletesen bemutatta és elemezte a szóban forgó tényállási pont kapcsán felmerült és értékelhető bizonyítékokat, amelynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy iratellenes a törvényszék abbéli megállapítása, hogy a vádlott belökte sértett1-t a lakásba, ezzel szemben az állapítható meg, hogy Terhelt1 és a sértett között kölcsönös lökdösődés, dulakodás alakult ki, amelynek során beestek a sértett lakásába. Továbbá hangsúlyozta, hogy sem a vádlott által használt kést nem találták meg, amit a tényállásban foglaltak szerint a vádlott többször a bejárati ajtóba szúrt és annak a széknak a darabjaira sem leltek rá, amit a vádlott állítólag széttört.

[8] A II. tényállási pontban leírt testi épség elleni bűncselekmény kapcsán vitatta azt az elsőbírói megállapítást, amely szerint a vádlott a sértett felé lépett, irányába szúró mozdulatot tett, miközben a „megöllek” kifejezést használta és a kés elérte a sértett nyakának felszínét. A védői álláspont szerint a fenti elsőbírói megállapítások szintén ellentétesek a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. Hivatkozott tanú2 tanú telefonos bejelentésére, amely kizárólag fenyegetésről tett említést, sérülésről, szurkálásról nem. sértett2 vallomásaival kapcsolatban a védő arra hivatkozott, hogy a sértett maga is úgy nyilatkozott, hogy haragszik a vádlottra a bűncselekményt megelőző napon történt konfliktusuk miatt, ezért nyilatkozatait nem lehet elfogultatlannak tekinteni. Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság megállapításaival szemben a sértett nyilatkozatai nem voltak következetesek, például abban sem, hogy a sérülése okozását megelőzően látta-e a vádlott kezében a kést, továbbá abban sem, hogy milyen szavak hangzottak el Terhelt1 részéről. A sértett és az édesanyja (tanú2) vallomásai között számos ellentmondás feszül, amelyeket az elsőfokú bíróság nem oldott fel, így e nyilatkozatokra tényállást alapítani nem lehetett volna. Végezetül hivatkozott az orvosszakértői véleményre is, amelyből azt emelte ki, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehetett volna megállapítani azt, hogy a sértett bármilyen sérülést szenvedett. Összességében az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést mindkét tényállás kapcsán a vádlott bűnösségére, ezért a védő elsődlegesen Terhelt1 felmentését indítványozta. Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte az ítéltáblától, amit azzal indokolt, hogy a törvényszék az enyhítő körülményeket egyrészt nem teljeskörűen, másrészt nem a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte.

[9] Az ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a nyilvános ülésen elhangzottak alapján a vádlott személyi körülményei tekintetében rögzíti, hogy Terhelt1 a büntetésvégrehajtási intézetben középiskolai tanulmányokat folytat, jelenleg érettségire készül. Feleségével a viszonyuk megromlott, nem tartja vele a kapcsolatot. Ingatlan tulajdonnal már nem rendelkezik, mert édesanyja halálát követően testvérei – a beleegyezésével – értékesítették a két lakást. Kifizetetlen telefonszámlák miatt mintegy 70-80.000 forint tartozása van a szolgáltató felé. A vádlott jelenleg az elsőfokú ítélet [9] bekezdésében megjelölt szabadságvesztés büntetését tölti és ezt követően kezdi el letölteni az elsőfokú ítélet [8] bekezdésében rögzített büntetést.

[11] A nyilvános ülésen a védő minden tekintetben az írásbeli fellebbezésében foglaltakkal egyezően nyilatkozott.

[12] Terhelt1 vádlott az utolsó szó jogán őszinte megbánásának adott hangot, hangsúlyozta, hogy idő kellett számára, hogy rájöjjön, a korábban folytatott életformájának semmi értelme nem volt. Alkohol problémái miatt folyamatos kezelésre van szüksége. A jövőre vonatkozóan úgy nyilatkozott, hogy családot szeretne alapítani, szabadulását követően nem Budapesten szeretne új életet kezdeni, mert ki akarja zárni az életéből a rossz hatásokat.

[13] Az ítéltábla elsőként a felülbírálat terjedelmében foglalt állást, amelyről a fellebbezések tartalmára tekintettel megállapította, hogy teljeskörű a Be. 590. § (1) és (2) bekezdéseiben írtakra figyelemmel. A másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta. Ennek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit csakúgy, mint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[14] Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ítéltábla a védő fellebbezését találta alaposnak, a büntetés enyhítését célzó részében.

[15] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna. Ügyfelderítési kötelezettségének teljeskörűen eleget tett, megvizsgálta és értékelési körébe vonta a rendelkezésére álló és általa beszerzett bizonyítékokat. Ezeket egyenként és összességükben is értékelte, egybevetette, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást a vádlott tagadásával szemben. Ugyanakkor az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja értelmében részben megalapozatlan, mert a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. E tekintetben részben osztotta a védő fellebbezésében kifejtetteket. Miként arra a vádlott védője is megalapozottan hivatkozott, az elsőfokú bíróság ítélete iratellenes megállapításokat tartalmaz, amelyek a fent megjelöltek szerint részbeni megalapozatlanságot eredményeztek. E részbeni megalapozatlanság azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjának felhívásával kiküszöbölhető volt az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján, az alábbiak szerint:

[16] A törvényszék az ítélete [12] bekezdésében az I. tényállási pont kapcsán azt rögzítette, hogy a vádlott válaszul szidalmazni kezdte sértettlöt, majd neki támadt, két kezével megragadta annak ruházatát és belökte cím10 alatti lakásba. A tényállás indokolásában az elsőfokú bíróság az ítélet [39] bekezdésében már úgy fogalmazott, hogy a vádlott és sértettl a dulakodás során beestek cím10 lakás előterébe. Helyesen hivatkozott a védő e körben az iratellenességre, amelyet az ítéltábla a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján akként küszöbölt ki, hogy mellőzte az elsőfokú ítélet [12] bekezdéséből a „belökte” kifejezést és ehelyett – a [39] bekezdésben írtakkal egyezően – azt állapította meg, hogy a vádlott és sértettl a dulakodás során mindketten beestek a lakásba.

[17] Szintén iratellenes a II. tényállási pont tekintetében az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, amely a vádlott tanúl felé irányzott szúrását következetesen – de minden ténybeli alap nélkül – egyszerre jelölte meg vágott és szúrt sérülésként. Az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított, ennél fogva a másodfokú eljárásban is irányadó tényállásban a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok (sértetti és tanúvallomás) alapján azt állapította meg, hogy Terheltl határozottan szúrt a sértett nyakának irányába. Ezzel ellentétben a bizonyítékok bemutatása és értékelése körében több helyen is akként fogalmazott, hogy a terhelt a sértett nyaka irányába vágó, illetve szúró mozdulatot tett.

[18] Kétségtelen tény, hogy maga a sértett szúró-vágó mozdulatként jellemezte a vádlott támadását, azonban nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy tanúlt meglepetésként érte a támadás és elsősorban annak elhárítására törekedett, mint sem pontos leírására. Ugyanakkor tanú2 – a sértett édesanyja – szúró mozdulatról számolt be és összességében ezt fogadta el az elsőfokú bíróság is egyéb objektív bizonyíték hiányában. Erre figyelemmel az ítéltábla a törvényszék ítéletének [44], [60] és [74] bekezdéseiből mellőzi a „vágó” jelzőt, természetesen mindegyik esetben meghagyva a „szúró” kifejezést. Így teremthető meg az összhang a történeti tényállásban foglalt események és annak indokolása között.

[19] A fenti pontosításokkal a Fővárosi Törvényszék által megállapított történeti tényállás immár felülbírálatra alkalmassá vált.

[20] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen bemutatta és elemezte mindkét tényállási pont esetében a bizonyítékokat, ezeket összevetette és ennek eredményeként részletesen megindokolta, hogy a vádlott lényegében teljes tagadásával szemben, miért a tanúk nyilatkozataira és az egyéb okirati bizonyítékokra alapozta a tényállást. A törvényszék indokolása logikai hibában nem szenved, az a másodfokú bíróság számára is meggyőző volt. A védő által hivatkozott ellentmondások egyrészt nem álltak fenn, másrészt azoknak döntő többségét a törvényszék a bizonyítékok mérlegelése során részletesen bemutatta és elemezte, egyben azt is megindokolta, hogy a részben ellentétes bizonyítékok közül melyeket és miért fogadott el.

[21] Az I. tényállási pont tekintetében a lényegét illetően különösebb probléma nem merült fel az ítéltábla álláspontja szerint, tekintettel arra, hogy a tényállást a bíróság a tanúk vallomására alapozta és nem fogadta el az erősen ittas állapotban lévő vádlott vallomását. Megjegyzendő, hogy a tanúk egybehangzóan vallották, hogy a vádlott késsel fenyegetőzött,

illetve a sértett lakásához történt visszatérése alkalmával többször is az ajtóba dőfte a kést. Továbbá sem a vádirati, sem pedig az ítéleti tényállás nem tartalmazza a szék széttörését, mert ilyen mozzanatra utaló egyértelmű adat nem merült fel. Mindezek a körülmények azonban jelentőséggel nem bírnak a tényállás és az ahhoz igazodó minősítés szempontjából.

[22] Az előbbieknél jóval jelentősebb kérdés a II. tényállási pont kapcsán rendelkezésre álló bizonyítékok mikénti értékelése, valamint az abból levont büntető anyagi jogi következtetés. Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy miért tanúl sértett és tanú2 tanú vallomásait fogadta el az ítélezése alapjául és ennek eredményeként helyesen rögzítette a tényállásban, hogy a vádlott kifejezetten szűrő mozdulatot tett a sértett irányába. Meglehetősen speciális, ennélfogva nehéz helyzetben volt az elsőfokú bíróság, mert tanúl sérülésére vonatkozó objektív orvosi látlelet és vélemény, továbbá orvosszakértői vélemény nem állt rendelkezésre, mindössze egy fényképet készítettek arról, e sérüléseket a törvényszék ítéletének [32] bekezdésében részletesen leírt. Eredménytelenül rendelt ki az ügyben orvosszakértőt a nyomozó hatóság, mert az orvosszakértő érdemi nyilatkozatot nem tudott tenni az objektív adatok teljes hiányában. Ezért az elsőfokú bíróságnak kizárólag a vallomások alapján kellett állást foglalnia a vádlott cselekvőségének tárgyában és a magatartása büntetőjogi értékelése során. Helyesen fejtette ki a törvényszék az ítélete indokolásának [63] bekezdésében, hogy objektív adatok és ezáltal orvosszakértői vélemény hiányában a bíróságnak kizárólag az alanyi és tárgyi tényezők alapján kellett állást foglalnia a cselekmény jogi minősítése kapcsán. A törvényszék az ítélete indokolásának [64]-[78] bekezdéseiben részletesen kifejtette, hogy milyen tényadatok és jogi érvek mentén jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottnak a cselekmény végrehajtásakor ölési szándéka nem volt. Nem vitatható, hogy a késsel a nyak felé irányuló hirtelen szűrő mozdulat komoly, életveszélyes, akár halált is előidéző sérülést okozhat, azonban az elkövetés körülményei nem adtak alapot az ölési szándék megállapítására. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott erősen ittas állapotban volt és általában is gyakran fenyegetőzött „megöléssel”, amely alapján szintén nem lehetett büntetőjogi bizonyossággal következtetést vonni az ölési szándékára. A vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalmát elemezte az elsőfokú bíróság az alanyi és tárgyi tényezők szempontjából, amelynek eredményeként helyesen vont következtetést arra, hogy a vádlottat a tanúl sérelmére elkövetett cselekmény megvalósítása során a testi sértés okozásának szándéka vezette. Ehhez képest vizsgálta a konkrét szituációt, az alkalmazott eszközt, a szűrés irányultságát és mindezek eredményeként – egyéb objektív bizonyítékok hiányában – okszerűen vont következtetést arra, hogy a nyak irányába leadott szűrés akár életveszélyes sérülés kialakítására is alkalmas lett volna. Rámutatott arra a köztudomású tényre, hogy a nyakon meglehetősen nagy átmérőjű fő erek, verőerek helyezkednek el meglehetősen védtelenül, közvetlenül a bőr alatt. Ezeknek a szűrése, vágása, metszése legalább életveszélyes sérülés okozására alkalmas. Helyesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy az esetleges eredmény (életveszély) bekövetkezését a vádlott nem kívánta, de annak lehetőségébe belenyugodva cselekedett.

[23] A cselekmények anyagi jogi minősítésével tehát egyetértett a másodfokú bíróság és nem osztotta a súlyosabb minősítést szorgalmazó ügyészi álláspontot. Az ítéltábla is életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként értékelte a vádlott cselekményét. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor az I. tényállási pont alapján felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntetében mondta ki bűnösnek Terhelt1-t.

[24] A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte az első-és másodfokú eljárás között eltelt időt, tanúl megbocsátását, mert a sértett a

Fővárosi Törvényszék 2024. április 16. napján tartott tárgyaláson akként nyilatkozott a vádlott irányába, hogy „Természetesen megbocsát neki, jóbarátok voltak, nem haragszik rá.” (Fővárosi Törvényszék 41.B.167/2023/15. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldala). Szintén enyhítő körülmény, hogy a kísérlet távoli, még annak ellenére is, hogy egyébként befejezett.

[25] Az íméntiek szerint megváltozott bűnösségi körülmények a vádlott javára értékelendők, amelyek értelemszerűen befolyással bírnak a büntetéskiszabásra is. A másodfokú bíróság a jelentős számú és súlyú enyhítő körülményre, különös tekintettel arra figyelemmel, hogy a vádlott korábbi életmódjával fel kíván hagyni, a büntetés-végrehajtási intézetben tanulmányokat folytat, ami e szándéka komolyságát jelzi. Mindezekre tekintettel az ítéltábla lehetőséget látott a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítésére, ezért Terhelt1 büntetését 4 év 6 hónapra enyhítette, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés érintetlenül hagyása mellett. Az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a szabadságvesztésnek e mértéke tetтарыnyos, a büntetés megfelelően egyéniesített, ezáltal maradéktalanul eleget tesz a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési céloknak.

[26] Az elkövetéskori anyagi jogi rendelkezésekkel összhangban állapította meg a törvényszék, hogy a vádlott visszaeső, csakúgy, mint azt, hogy a Btk. 38. § (4) bekezdés d) pontja értelmében nem bocsátható feltételes szabadságra. Az ítélet egyéb rendelkezései is megfelelnek a törvényi előírásoknak.

[27] A Fővárosi Ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdésének felhívásával a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az ügydöntő határozat egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[28] A vádlott védelmével összefüggésben a másodfokú eljárásban 16.800 forint bűnügyi költség merült fel, amelyről az ítéltábla megállapította, hogy azt az állam viseli a Be. 613. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontjának II. fordulata alapján.

Budapest, 2025. március 13. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 41.B.167/2023/18. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.209/2024/11. számú ítéletében írt változtatással – 2025. március 13. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. március 13. napján

Fővárosi Ítéltábla
4.Bf.209/2024/11./if.

8

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke